

I. rész:

Nem is olyan messze, Felsőörs kis, kertés házainak egyikében két gyerek lakik: Dani és Lili. Szép, zöldre festett, piros tetős házuk, ahol apával és anyával élnek, a Forrás-heggyel szemközti domboldalon áll. Szép, napsütéses délután van, Dani éppen most érkezett meg az iskolából. Kézen fogja kishúgát, és együtt szaladnak le a sziklához vezető kő lépcsőkön. A domboldalon ösvény kanyarog, aminek a völgy felőli oldalán új, fából készült védőkorlát húzódik. Daniék büszkék erre a korlátra, mert apa készítette más falubeliekkel együtt, és a felnőttek megengedték, hogy ő is segítsen a cölöpök beásásánál. Daniék tudják, hogy nem szabad sem átmászni, sem átbújni, mert az ösvénynek ezen az oldalán olyan meredek a domboldal, hogyha megcsúsznának, legurulnának egészen a Malom-patakig, ami a völgy mélyén csobog. Délelőtt esett az eső, az ösvényen rengeteg csiga jön-megy, nehézkesen cipelik hátukon a házukat. Lili felemel egyet a földről, de a csiga megjijed és visszahúzódik a házába. Lili énekszóval csalogatja elő. Lilinek sikerült előcsalogatni a csigát tányér alakú házából. Leteszi a fehér mészkősziklára, és nézi, hogyan húzza maga után a napfényben megcsillanó csiga-országutat.

Ezalatt Dani papírdobozra bukkan az egyik szikla mellett. A dobozra számok és ismeretlen szavak vannak írva. Dani kíváncsi. Vajon mi van a dobozban? Dani kinyitja a dobozt. Óvatosan kiemeli a puha papírba csomagolt kincset. Nehéz. Amikor az utolsó papírréteg is lekerült a rejtélyes holmiról, Daninak torkában dobog a szíve az izgalomtól. A világ legkülönlegesebb csigaházát tartja a kezében. Tányér alakú, ívelt falakkal elválasztott parányi kis kamrák láncolatából áll. Semmilyen eddig látott csigára nem hasonlít. Csigaház ez egyáltalán? Most ér oda Lili. Hú, de érdekes! Szerintem ez a törpekirály palotája. Nézd, innen indul a királylány a legkisebb, legbelső teremből, egy pici kerek ajtón átmegy a következő eggyel nagyobb terembe, egy újabb ajtón a következőbe, ami még nagyobb és a legkülső szobából kijut a palota kapuján, ahol a királyfi várja. De egy gonosz varázsló kővé változtatta az egészet.

Dani tudja, hogy sajnos nem tarthatják meg a kincset. Apáék nagyon szeretik ezeket a sziklákat és egész Felsőörs büszke rájuk, mert a tudósok még külföldről is ide járnak, hogy lássanak valami híres határt, ami a sziklában van. Dani óvatosan visszacsomagolja a kincset, beteszi a dobozba, és elindulnak hazafelé, hogy megmutassák apáéknak. Mialatt apa az ammoniteszokról mesél, anya viaszos vásznat terít a kerti asztalra, majd néhány percre átmegy a másik szobába, és mikor újra megjelenik az ajtóban, mindkét kezében hoz valamit. Egyik kezében átlátszó fólia, másik kezében különböző színű krepp papír darabkákkal teli dobozt tart. Leül a gyerekek mellé, és a fóliára két ugyanolyan ammonitesz házat rajzol, mint amelyet Dani talált. A gyerekek ámulva nézik anya kezében a filctollat, melynek nyomán fokozatosan kirajzolódik az ammonitesz palota belseje is. Nagyon tetszenek nekik a kamrácskák íves falai.

-Tessék! Nyújtsa át anya a rajzot a gyerekeknek. Az, hogy színes legyen, már a ti dolgotok. Ha készen vagytok, együtt feltesszük az ablaküvegre, hogy színes ammonitesz házon keresztül nézhessetek ki a kertbe.

II. rész:

Este lefekvéskor már nem sajnálta Dani sem, hogy az ammoniteszt apa elviszi Vörös Attila és Budai Tamás bácsinak, akik megvizsgálják tudományosan, mert a telihold rávilágított a két gyönyörű ammoniteszre, amit saját maguk készítettek el. Az izgalmas nap után hamarosan mély álomba merültek. Egyszer csak Dani arra ébredt, hogy az ő ablakra tett ammonitesze különleges, zöldes fényben izzik. Megbűvölten nyúlt érte, de azon kapta magát, hogy közben a csigaház akkora nőtt,

mint egy palota, és ő éppen a kapujában áll. A kapu azonban nem fából vagy vasból volt, hanem örvénylő, hullámozó vízből. A kapun túl hullámok hangját hallotta, ahogy szabálytalan ritmusban kifutnak a partra. Hirtelen vágy fogta el, hogy mindezt lássa is. Félelem nélkül lépett át az örvénylő vízkapun, és azt vette észre, hogy mezítláb áll a selymes fekete iszapon. Lábához futottak a holdfényben megcsillanó hullámok. Langyos, éjjeli szellő lebegtette meg a haját. Kishúga szaladt felé, futó léptei vízzel telt gödröket hagytak a parti iszapban. Dani! Dani! De jó, hogy itt vagy! Nem fogod elhinni, mi történt! Az előbb felébredtem, és amikor kinyitottam a szemem, úgy megijedtem, mint még soha! Ahelyett, hogy az ágyamban találtam volna magam, a tenger fenekén álltam, az arcomnál pici halak úszkáltak, és mindenhol víz volt körülöttem!

A mesét egy újabb kézműves foglalkozással hamarosan folytatjuk!